

Megemlékezés Hatvany Lászlónéről a mi Éva néninkről

„...testestől-lelkestől, mind életemben, mind halálomban, nem a magamé, hanem az én hűséges Megváltómnak, Jézus Krisztusnak a tulajdona vagyok..”

Heidelbergi Káté

Hétfő délután, egy nagyon kedves volt munkatársunktól, a mi Éva néninktől vettünk végső búcsút a csobánkai temetőben.

Éva néni 1928. december 17-én született Budapesten. Családjából többen is pedagógusok voltak (édesanyja tanító, nagyapja és édesapja iskolaigazgató), tehát volt kiktől örökölni a pedagógus vénát.

Általános iskolába a Bécsi kapu-téri templomhoz épített evangélikus iskolába járt, ahol a 6 évfolyam egy teremben tanult kitűnő eredménnyel. Ezt követően felvételt nyert a Baár-Madas Református Gimnáziumba, majd a háborút követően tanítói végzettséget szerzett a Csalogány Utcai Tanítóképzőben.

Ekkor már megtért hívő ember volt, aki még az ötvenes évek rémuralma alatt sem maradt el az istentiszteletekről, és nem csak vallotta, de cselekedte is Isten ígését. Pasaréten, Joó Sándor gyülekezetében talált lelki otthonra.

1956 nyarán férjhez ment Hatvany Lászlóhoz, aki Karácsony Sándor tanítványa volt, magyar – történelem szakos tanár. Két fiúk született, László és Csaba. Aktív éveit két általános iskolában töltötte, ahol fantasztikus pedagógiai érzéssel, szakértelemmel és hittel nevelte a több száz rábízott gyermeket. 1984-ben vonult nyugdíjba, de az Úr Istennek más tervei voltak vele. Iskolánk 3. esztendejében a tanév vége felé, a második osztályban tanító Michna Ágnes tanító néninknek gyermekszülés miatt abba kellett hagynia a tanítást. A megüresedett helyre Éva néni jelentkezett. (Akkor még nem tudta, hogy a néhány hétből öt esztendő lesz.)

Nekünk óriási nyereség volt Éva néni bekapcsolódása a tanítói körbe, hiszen mi fiatalként nagyon sok energiával, lendülettel, de annál kevesebb tapasztalattal végeztük munkánkat. Az ilyen jellegű hiányainkat pótolgatta óriási szeretettel, türelemmel, szakértelemmel Éva néni, miközben mindent megtett a rábízott 1. osztályos tanulók testi, szellemi, lelki növelése érdekében. Az osztályát negyedik korukig tanította, majd a következő tanévekben is szerető figyelemmel követte növendékei haladását, boldogulását. Ez alatt az idő alatt annyira megszerették diákjai, hogy többen közülük még felnőtt korukban is tartották Éva nénivel a kapcsolatot.

Még arra is futotta Éva néni erejéből, hogy egy utolsó éves tanító hallgatónak elvállalja a nyolchetes gyakorlat vezetését, és felkészítse a záróvizsgára. (Ez a hallgató Pap István volt, aki azóta is egyik oszlopos tagja iskolánknak.)

Éva néni az iskolánkból sosem vonult nyugdíjba, hiszen örökös tagja volt tantestületünknek, szükség esetén mindig el tudtuk érni, tanácsolt, segített bennünket, és tudtuk, hogy amikor erejéből már nem futotta, hogy eljöjjön közénk, imáiban is sokat gondolt ránk.

Nagy öröm volt számunkra, hogy Éva néni mellett férje Laci bácsi is szerves részét képezte mindennapjainknak, hiszen gyakran mesélt nekünk Karácsony Sándorról, és az ő pedagógiájáról, az általa fontosnak tartott dolgokról. Emellett nem hagyott volna ki egy ünnepséget, rendezvényt se, melyen láthatta az iskola növendékeit (és néha munkatársait is) szerepelni. Korát meghazudtoló lelkesedéssel segített, támogatott bennünket. Az ő házasságuk, közös életvitelük is példaértékű volt számunkra, öröm volt nézni azt a szeretetet, figyelmességet, amellyel mindennapjaikat megélték.

„Boldogok a tiszta szívűek, mert ők az Istent meglátják” Mt. 5:8

Mindig nagyon nagy szeretettel fogunk emlékezni mindkettőjükre.

Budapest, 2020. szeptember 22.

Nagy Gábor igazgató